

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ΟΙ ΒΕΔΔΑΙ.

Οἱ Ουέδδαι, ἢ, ὡς συνηθέστερον, ἀλλ' ἀκαταλλήλως ὀνομάζουσιν αὐτοὺς, Βέδδαι τῆς Κεϋλάνης, κατοικοῦσι μέρος τῆς νήσου ἐκτεινόμενον πρὸς ἀνατολὰς τῶν ὀρέων τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Οὐδας καὶ τῆς Μαδαμαχανουδάρας καὶ ἔχον ὡς ἔγγιστα μῆκος 90 μιλίων καὶ πλάτος 10. Ὁ Ἐμερσον περιέγραψεν αὐτοὺς ἐν τῷ περὶ Κεϋλάνης συγγράμματι τοῦ καὶ ὁ Bailey ἐν τινι ὑπομνήματι τοῦ Περιοδικοῦ τῆς Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας. Ἀλλ' ὅσον ἐνδιαφέρουσαι καὶ ἂν ὦσιν αἱ παρὰ τῶν δύο τούτων συγγραφαί ἀναφερόμεναι λεπτομέρειαι, ἐν μὲν τῷ συγγράμματι τοῦ πρώτου παρσιείφουσιν πλεῖστα ὅσα τυπογραφικὰ λάβη, τὸ δὲ ὑπόμνημα τοῦ δευτέρου δὲν στηρίζεται ἐπὶ ὑπακειμενικῶν παρατηρήσεων. Τὰ ἐξαιρετικὰ συγγράμματα τοῦ *Lauy, de Percival, Cordiner* καὶ ἄλλων εἶνε ἑλλειπῇ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Βέδδαις· ἐκεῖνο δ' ὅπερ ἀναφέρει περὶ αὐτῶν ὁ *Knox* ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ ὧς καὶ ὁ Ἀραψ Ἰβὴν Βατούτας ἐν τῇ ἀφηγήσει τῶν περιφύμων αὐτοῦ ταξειδίων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος γενομένων, μᾶλλον περιεργείας ἢ ἀκριβείας μετέχει.

Ἡ μόνη ἀληθὲς διαίρεσις εἰς τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ προβῇ εἶνε ἢ εἰς δύο τάξεις διαιρούσα αὐτοὺς· εἰς τοὺς Κελε Βέδδαις ἢ Βέδδαις τῶν δασῶν (τῶν ἐν τοῖς δάσσεσι διαιτωμένων) καὶ τοὺς Γκάν Βέδδαις ἢ Βέδδαις τῶν χωρίων, ἥτοι ἡμιπολιτισμένους. Ἡ ἐθνολογία καταγίνεται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς μόνον περὶ τῶν πρώτων. Αἱ ὀνομασίαι Βέδδαι τῶν βράχων, τῶν δένδρων καὶ τῆς παραλίας εἶνε ἀπλᾶ ὑποδιαίρεσις, οὐδεμίαν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν ἔχουσαι.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν δύο τούτων φυλῶν δὲν

εἶνε δυνατόν νὰ στηρίζηται εἰς ἀκριβεῖς ἀπογραφάς, διότι ὁ νομαδικὸς αὐτῶν βίος καθιστᾷ ἀδύνατον πᾶσαν ἀπαρίθμησιν. Ὁ *Sir Emerson* ὑπολογίζει ὀλόκληρον τὸν πληθυσμὸν αὐτῶν εἰς 8000, βεβαίως ὑπερβολικόν· ὁ *Bailey* ἐξ ἄλλου εἰς 900 μόνον ἀναριθμᾷ κατὰ τὸ 1858 τοὺς Βέδδαις τῶν δασῶν, πολὺ κατώτερον δηλ. τῆς νῦν πραγματικότητος. Ὁ *Bailey* διακρίνει τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Νιλκάλας εὐρισκομένους τῶν κατοικούντων εἰς μέρος τι ὀνομαζόμενον *Bintauce*· ἡ διαφορὰ ὁμῶς αὐτῶν εἶνε καθαρῶς γεωγραφικὴ. Τὰ ἦθη, ἡ μορφή καὶ ἡ διάλεκτος τῶν δύο τούτων φυλῶν εἶνε ἀπολύτως ὅμοια.

Σιωπηλὴν τυναίνουσιν καὶ πανάρχαιον συνήθειαν ἀκολουθοῦντες οἱ Βέδδαι ἀποχωροῦσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τινὰ μέρη τοῦ ἀχηνῶς δάσου, τὴν ὁποίαν θεωροῦσιν ὡς κτήμα αὐτῶν ἀπαράγραπτον καὶ ἀναπαλλοτρίωτον· σπανιώτατα μέλος ὑποδιαίρεσός τινος τῆς μιᾶς φυλῆς ἔρχεται εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ ἑτέρου. Ἡμέραν τινὰ περιγρητῆς τις ἐγένετο μάρτυς τῆς συναντήσεως δύο διαφόρων (πατριῶν) γενοῶν, περὶ τῆς ὁποίας ὅτι εἰς τὴν θέαν ἀλλήλων ἔκεινται ἀμφότεραι λίαν συγκεχυμένοι. Ἐθεωροῦντο μετὰ τινος ὑποψίας καὶ ἐκπλήξεως συνάμα, καὶ ἦτο κατάδηλος ἡ ἀποστροφή αὐτῶν πρὸς ἐπικοινωνίαν.

Ἀνάλογον ἀποτέλεσμα παρήχθη ὁπότεν ἔδειξαν κάτοπτρον εἰς τινὰ Βέδδαν τῶν δασῶν. Κατ' ἀρχὰς ὁ ἰθαγενὴς ἐφάνη κατεπτοημένος, ἀκολουθῶς δ' ἠσθάνθη δυσάρεστόν τινα ἐντύπωσιν· μετὰ ταῦτα ὁμῶς παρατήρει αὐτὸ ὀπισθεν καὶ ἔστρεψε πανταχόθεν, ἔκθαμβος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ κρατῶν τὸν πέλεκυν ἑτοιμον πρὸς ἄμυναν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἔπραξαν καὶ πέντε ἢ ἕξ ἄλλοι, εἰς τοὺς ὁποίους παρουσιάσθη τὸ κάτοπτρον, τὰς αὐτὰς χειρονομίας καὶ τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν λαβόντες, διὰ ὑπερθετισμένου δ' ὕψους τὴν ἐξήγησιν τοῦ προαδούρου φαινομένου ἐρωτῶντες.

Οἱ Βέδδαι τῶν χωρίων διαφέρουσι τῶν ἄλλων μᾶλλον κατὰ τὸν τρόπον τοῦ βίου

αὐτῶν ἢ κατὰ τινὰ ἰδιαιτέραν φυσικὴν ἰδιότητα. Ἡ τυχαία αὐτῶν συνάφεια μετὰ πεπολιτισμένων γενεῶν ἀνεπαισθήτως ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ εἰς τὴν οἰκοδομὴν κατοικιῶν μονίμων. Κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτι προσεπάθησαν νὰ εἰσάξωσιν εἰς αὐτοὺς τὸν Χριστιανισμόν καὶ σύστημά τι ἀνατροφῆς.

Οἱ Βέδδαι τῶν δασῶν, ἀπ' ἐναντίας, ὡς γνωρίζομεν, οὐδεμίαν κατοικίαν ἔχουσι· διέρχονται δὲ τὸν βίον αὐτῶν ἀπολύτως ἐν ὑπαίθρῳ καὶ προφυλάττονται ἀπὸ τὰς καταιγίδας ἢ ὑπὸ τοὺς βράχους ἢ ἐντὸς τοῦ κοίλου τοῦ κορμοῦ τῶν δένδρων, ἐπειδὴ δὲ διαρκῶς πλανῶνται ἐντὸς τῶν δασῶν, ἔνεκα τούτου ἀδύνατος καθίσταται πᾶσα ἀπόπειρα περὶ ἐκπολιτισμοῦ αὐτῶν. Ἡ τροφή αὐτῶν, τὴν ὁποῖαν πάντοτε ψήνουσιν, εἶνε ἀθλία. Συνίσταται δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ μέλι, χόρτα, σάυρας, ἀπὸ κρέας πιθήκων, δορκάδων καὶ ἀγριοχοίρων, τὰ ὁποῖα φονεύουσι διὰ τοῦ τόξου. Ἐνίοτε εἰς τὰς ἐκδρομὰς αὐτῶν βοηθοῦνται παρὰ τῶν κυνῶν, οἵτινες φέρουσι διακριτικὰ ὀνόματα καὶ εἶνε τὰ μόνα κατοικίδια ζῶα τὰ ὁποῖα παρ' αὐτοῖς ὑπάρχουσι. Πίνουσι μόνον ὕδωρ, οὐδεμίαν χρῆσιν ποιοῦνται καπνοῦ, συνήθως δὲ μασσῶσι τὸν φλοιὸν δένδρου τινός.

Ὁ ὑψηλότερος Βέδδης τὸν ὁποῖον ἐμέτρησεν ὁ *Bailey* ἦτο 5 ποδῶν καὶ 3 δακτύλων ἀγγλικῶν, ὁ μικρότερος δὲ 4 καὶ ἑνὸς δακτύλου. Ἡμεῖς ὁμῶς μετρήσαντες ἓνα ἐξ αὐτῶν ἔχοντα ἡλικίαν 18 ἐτῶν περίπου εὗρομεν 5 ποδῶν καὶ 4 3/4 δακτύλων. Ἀλλ' ὁμῶς, μ' ὅλον τὸ μικρὸν τοῦ ἀναστήματος καὶ τὸ ἀδύνατον τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν, ὁ βραχίων αὐτῶν καὶ ἰδίως ὁ ἀριστερὸς, εἶνε ἰσχυρότατος. Τοῦτο πολὺ πιθανῶς προέρχεται ἐκ τῆς ἀδιαλείπτου χρήσεως τοῦ τόξου διὰ τοῦ ὁποῖου προμηθεύονται τὴν τροφήν των. Τὸ τόξον, ὅπερ μεταχειρίζονται, ἔχει μῆκος ὡς ἑγγιστα 6 ποδῶν, ἀπαιτεῖ δὲ ἰσχὺν ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς βάρος 45—56 λιτρῶν· κατὰ συνέπειαν ἀπαιτεῖ δύναμιν οὐ τὴν τυ-

χοῦσαν ὅπως σύρῃ βέλος τριῶν καὶ ἡμίσεως ποδῶν μήκους καὶ ὅπως κατὰ τὴν ἐκτόξευσιν χρησιμοποίησῃ ὅλον αὐτοῦ τὸ μῆκος, καὶ οὕτω πράττουσι συνήθως, φροντίζοντες ἀκριβῶς νὰ σκοπεύσωσι πρὸ τῆς χαλάσεως τῆς χορδῆς.

Ὁ εἰς τῶν δύο παρ' ἐμοῦ μετρηθέντων Βέδδων, ὀνομαζόμενος Λάτις, δέκα ὀκτὼ ἐτῶν ἡλικίας καὶ ἀναστήματος 5 ποδῶν καὶ 4 δακτύλων, ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸ τόξον τοῦ εἰς τὴν μεγαλειτέραν αὐτοῦ ἔντασιν πλέον τῶν δύο λεπτῶν, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δονήσεως τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος. Γενικῶς οἱ Ἰθαγενεῖς οὗτοι εἶνε ἀριστοὶ τοξόται. Ἐτυχὲς νὰ ἴδωμεν (τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1872) ἓνα ἐξ αὐτῶν νὰ τοξεύσῃ πηρίαν τινὰ κύνα δρομαίως τρέχοντα εἰς ἀπόστασιν 32 μέτρων. Ὁ Βέδδης καλῶς σκοπεύσας ἀφῆκε τὸ βέλος ὅπερ διεπέρασε τὸ ζῶον καθ' ὅλον τὸ μῆκος, εἰσελθὼν ἐκ τῶν ὀπισθίων καὶ ἐξελθὼν τῆς ὠμοπλάτης.

Ὁ Ἐμερσὸν καὶ ὁ *Bailey* ἐθεώρουν αὐτοὺς ὡς καινοτάτους τοξότας, ὁ πρῶτος μάλιστα διετείνετο ὅτι εἰς τινὰς περιστάσεις διὰ τοῦ ποδὸς ἐτόξευον. Σήμερον ὁμῶς ὁ τρόπος οὗτος εἶναι πάντῃ ἀγνωστος καὶ δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ πῶς τοιαύτη συνήθεια ὑφίστατο καὶ ἐπὶ τίνι σκοπῷ. Οἱ Βέδδαι μάλιστα οὐδεμίαν ἰδιότητα ἀπτικήν εἰς τοὺς πόδας κέκνηται, ἐπομένως εἶνε ὅλως ἀδέξιοι εἰς τὴν ἀναρρίχῃσιν. Τὸ σῶμα αὐτῶν οὐδόλως εἶνε λάσιον, δὲν ὑπάρχει δ' εἰς αὐτὸ ἡ πρὸς τοὺς ἀγκῶνας τείνουσα εἰδικὴ τῶν τριχῶν σύμπτωσις, οὔτε ἡ ἀπὸ τοῦ γόνατος ἀρχομένη, καὶ τανάπαλιν.

Τὰ βέλη αὐτῶν κατασκευάζουσιν ἐκ τίνος δένδρου ὀνομαζομένου «Πτερόσπερμον Σουβεριβόλιον», τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ἐπίσης ὅπως διὰ τῆς τρίψεως παράξωσι τὸ πῦρ, τρόπος πάντοτε σχεδὸν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀγρίοις, καὶ τοὶ πολλάκις μεταχειρίσθησαν τὸν πυρίτιν λίθον καὶ τὸν χάλυβα κτυπῶντες διὰ τινος χαλικοῦ τὴν ἄκρην τοῦ πελέκεος αὐτῶν ἢ τοῦ βέλους.

Τὰ ὅπλα ταῦτα προμηθεύονται παρὰ τῶν Μαύρων, τῶν οἰκούντων τὰ περίξ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν χωρία, ἐπ' ἀνταλλαγῇ δερμάτων καὶ κηροῦ.

Τὸ σύστημα ὁμῶς τῆς μυστικῆς ἀγορᾶς, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Ἑμερσον, σήμερον ἀγνοεῖται. Ἐπίσης παρὰ τῶν μαύρων ἀγοράζουσι τὰς ἐκ σιδήρου μακρὰς κεφαλὰς τῶν βελῶν αὐτῶν· τὰς ἐκ μετάλλου αἰχμὰς θεωροῦσιν ὡς κληροδότημα καὶ διαδοχικῶς μεταδίδονται ἀπὸ τὸν πατέρα εἰς τὸν υἱόν. Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, ἔνεκα τῆς σπανιότητος αὐτῶν, θεωροῦνται παρ' αὐτῶν ὡς μεγάλης ἀξίας. Πράγματι ἡ σπανιότης αὐτῶν εἶνε τοσαύτη, ὥστε πολλάκις τὸ βέλος εἶνε ἀπλοῦν ξύλον λήγον εἰς ὃξὺ καὶ κεκοσμημένον συνήθως με πτερὰ ἀγρίου ταῶ.

Ὁ Βέδδης κατὰ τὴν γενικὴν αὐτοῦ ὄψιν, οὐδὲν ἀληθῶς μετέχει τῆς Ἀριανῆς φυλῆς. Ἡ σχετικὴ σμικρότης τῶν δακτύλων, τὸ ὃξὺ τοῦ ἀγκῶνος σχῆμα, τὸ πεπιεσμένον τῆς ρινὸς, καὶ τὰ παχέα χεῖλη εἶνε οἱ φυσιογνωμικαὶ χαρακτῆρες οἵτινες καθαρῶς διακρίνουσιν αὐτοὺς τῶν περίξ βιούντων ἀνατολικῶν φυλῶν. Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου αὐτῶν δὲν στερεοῦνται ἀπολύτως ἐνίοτε νοήσεως· ἀλλ' ἡ τραχεῖα καὶ κυμαινομένη αὐτῶν κόμη, ὁ ἄθλιος ἱματισμὸς καὶ ἡ συστηματικὴ ἀποχή παντὸς ἐν γένει καθαρισμοῦ παρέχουσι θέαμα ὑπερτάτης βαρβαρότητος.

Αἱ γυναῖκες φέρουσι περιδέραια καὶ οἱ ἄνδρες ἐνώτια. Ἐκτιμῶσι δὲ μεγάλως τὰ ἐξ ὕλου κοσμήματα ταῦτα ὡς καὶ τὰ ἐκ μετάλλου φουσέκια· οὐδένα ἐνθουσιασμὸν ἰδιαίτερον ἐπιδεικνύουσι διὰ τὰ λαμπρὰ χρώματα, οὔτε τὴν διαφορὰν τῶν τόνων διακρίνουσι· τὸ δὲ περιεργότερον ἢ γλῶσσα αὐτῶν δὲν ἔχει λέξεις ὅπως ἐκφράσῃ τὴν διαφορὰν οὐδενὸς τῶν χρωμάτων.

Οἱ Βέδδαι πᾶσαν ἄλλην χρῆσιν τοῦ ὕδατος ἀποστρέφονται, πλὴν τῆς πόσεως, καὶ τοῦτο διότι νομίζουσιν ὅτι ἂν ἐπλύνοντο, θά ἐξησθένουν. Ὁμιλοῦσι πολὺ δυνατὰ ἢ δ' ἐκφρασις τοῦ προσώπου αὐτῶν εἶνε λίαν

μελαγχολική· τὸ δὲ μᾶλλον ἄξιον παρατηρήσεως, εἶνε ὅτι οὐδέποτε γελῶσιν. Ἐχουσι ὁμῶς ἐκεῖνο ὑπερ ὃ Ἰουβενάλιος ἀπεκάλει τὸ κατ' ἐξοχὴν στοιχεῖον τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, τουτίστι καρδίαν τρυφερὰν καὶ τὸ δῶρον τῶν δακρύων.

Ἡ ἔλλειψις πάσης διαθέσεως πρὸς τὸν γέλωτα παρ' οὐδενὸς τῶν συγγραφέων τῶν καταγινόντων περὶ τῆς φυλῆς ταύτης εἰσέτι ἐμνημονεύθη. Ἀληθῶς παράδοξον φαίνεται ὅτι τοσοῦτον χαρακτηριστικὴν λεπτομέρειαν ἐν οἱγῇ μέχρι τοῦδε διηλθον, διότι τοῦτο εἶνε ἴδιον γνώρισμα τῶν εὐφυῶν Σιγκαλίων τῆς ἐπαρχίας *Kandy* ὅπερ χρήζει μεγάλης προσοχῆς. Τὰ αἷτια τὰ προκαλοῦντα τὸν γέλωτα εἶνε διάφορα, βεβαίως, παρὰ τοῖς διαφόροις ἀτόμοις, καὶ ὁμῶς ἅπαντα τὰ δυνατὰ μέσα ὅπως ἐπισπάσῃ τὸν γέλωτα ἀπέβησαν μάταια ἐπὶ τῶν Βέδδων, παρετήρησαν δ' ὅτι ἡ θέα προσώπου γελῶντος προὔξεναι εἰς αὐτοὺς αἰσθημὰ τι ἀποστροφῆς, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπεκφύγῃσιν. Ὅσάκις ἠρώτησαν αὐτοὺς ἂν τοῖς συνέβη ποτὲ νὰ γελάσῃσιν, πάντοτε ἀπεκρίθησαν «Οὐχί, διατί νὰ γελάσωμεν; Τί ἄξιον γέλωτος ὑπάρχει;»

Οὐδὲν ἐν τῷ ὁργανισμῷ αὐτῶν φαίνεται δυνάμενον νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀσυνήθη ταύτην ἰδιοσυγκρασίαν. Πιθανὸν ἔνεκα τῆς διαρκοῦς ἀχρηστίας τῶν μυόνων τοῦ προσώπου νὰ προηλθεν ἀτροφία τις καὶ ἀδυναμία αὐτῶν ἥτις ηὔξησεν εἰς τὰς ἐπελθούσας γενεάς, ὅπως συνέβη ἡ ἐξαιρετικὴ ἀνάπτυξις τῆς δυνάμεως τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος· ἀλλὰ φυσιολογικῶς δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι αἱ ἔξεις τῆς ἀγρίας αὐτῶν διαίτης καὶ ἡ παντελὴς ἀπομόνωσις ἐκ τοῦ λοιποῦ κόσμου εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθησαν πρὸ ἀμνημονεύτων γενεῶν, ὁλοκλήρως ἀπέσβεσαν πᾶσαν σίσθησιν εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἐπηρείας, ἐφ' ὅσων ὁ γέλωτος δύναται ἀποκλειστικῶς νὰ καταταχθῇ εἰς τὰς ἀρχὰς τὰς προσπιπτούσας εἰς τὰς αἰσθήσεις.

Ὁ φιλόσοφος *Hobbes* ἀπέδιδε τὸν γέ-

λωτα εἰς τὴν συναίσθησιν ὑπεροχῆς καὶ εὐχαριστήσεως τοῦ ἀτόμου ὡς ἀποτελεσμα συγκρίσεως. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐξ ἄλλου φαίνεται ὅτι παρεδέχετο τὸν γέλωτα προερχόμενον ἐκ τῆς βεβαιώσεως ἀσέμνου τινός, ἀπροσδοκῆτου καὶ αἰφνιδίου. Προσεπάθησαν ὅπως ἐκμεταλλευθῶσι τὸ μέσον τοῦτο ἐπὶ ἐνὸς Βέδδα, ἀλλ' ἀπέτυχον. Δὲν πρέπει ὁμως νὰ λησμονήσωμεν ὅτι γενικῶς ὅλοι οἱ ἀνατολικοὶ λαοὶ ἀποστρέφονται τὸν γέλωτα καὶ ὅτι ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ δὲν ἀναφέρεται παράδειγμα γέλωτος χαρίεντος ἢ εὐθύμου.

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε ὅτι παρὰ τοῖς τοῦ Κανδῆ Σιγκαλλοῖς ὑπάρχει συνήθεια νὰ καλύπτωσι διὰ τῆς χειρὸς τὸ στόμα ἢ νὰ στρέφωσι τὸ πρόσωπον ὁσάκις γελῶσιν, ὡς νὰ ἡσχύοντο διὰ τοῦτο. Περί γέλωτος ἐπραγματεύθη ἐν πολλοῖς καὶ σαφῶς ὁ Δαρβίνος ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ συγγράμματι τῷ ἐπιγραφομένῳ «Αἱ ἐκφράσεις καὶ συγκινήσεις.» Ὁ γέλως εἶνε, λέγει κατ' ἀρχάς, ἡ ἐκφρασις ἀπλοῦ αἰσθήματος χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας· καὶ τοι δὲ εἶνε τὸ ἐπικρατέστερον καὶ τὸ μᾶλλον σύνηθες πάντων τῶν συγκινητικῶν ἐκφράσεων παρὰ τοῖς ἡλιθίοις, οὐδέποτε παρατηρεῖται εἰς τοὺς δυστρόπους, ὀργίλους καὶ ἀπολύτως ἡλιθίους. »

Ἐχομεν παραδείγματα ὅτι παρὰ τισιν ἀτόμοις ἐλλεῖπει ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τοῦ ἀνατομικοῦ ὁργανισμοῦ τοῦ προσώπου ὁ μῦς ὁ λεγόμενος «μικρὸς ζυγωματικὸς» καὶ ὅστις εἰδικῶς ἐνεργεῖ εἰς τὸν γέλωτα. Ἄλλ' εἶνε ἀπίθανον τιαύτη χαρακτηριστικὴ ἑλλειψις νὰ ὑφίσταται ἐν ὀλοκλήρῳ γενεᾷ, ἐπομένως οὐδεὶς γνήσιος Βέδδης μέχρι νῦν ἐτέθη ὑπὸ ἀνατομικὴν μελέτην.

Νεωστὶ ἐδοκίμασαν ν' ἀποσπάσωσι τὸν γέλωτα πέντε μελῶν τῆς φυλῆς, αὐθεντικὰ δ' ἐγγράφα ἰσχυρίζοντο ὅτι ἦσαν ἐκ τῶν Βέδδων τῶν δασῶν, παρουσιασθέντων χάριν περιεργείας εἰς τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ περιοδείαν εἰς τὴν Κεϋλάνην. Ἐξ αὐτῶν οἱ δύο ἦσαν ἄνδρες καὶ αἱ τρεῖς γυ-

ναῖκες. Αἱ δύο τῶν γυναικῶν ἦσαν πολὺ γλυκεῖαι, ἡ μία μάλιστα ἐξ αὐτῶν λέγουσιν ὅτι ἦτο ἀληθῶς ὡραία· οἱ δὲ δύο ἄνδρες ἦσαν μικρόσωμοι καὶ ὁμοιάζον πρὸς πιθήκους. Ἐκαμον ἐπίδειξιν τῆς δεξιότητος αὐτῶν εἰς τὸ τοξεύειν, εἰς τὴν διαταγὴν ὁμως τοῦ ἐξαποστόλου ὅστις τοὺς ἐπεδείκνυσεν, ἐμόρφωσαν ἀποτροπαίως.

Ἡ ἀπόπειρα ὅπως τοὺς προξενήσωσι γέλωτα ὑπὸ τοιούτους ὅρους, καὶ ἂν ἐπετύγγανε, οὐδεμίαν ἀξίαν θὰ εἶχεν.

Ἄλλ' ἐκ τῶν λεπτομερῶν περιγραφῶν τὰς ὁποίας κατεχώρισαν αἱ διάφοροι ἐγχώριοι ἐφημερίδες, καθὼς καὶ αἱ ἰδιαίτεραι ἀλληλογραφίαι τοῦ τύπου τοῦ Λονδίνου, ἐξάγεται ὅτι εἶχον ὁδηγηθῇ ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς Βατικαλόας, ὅπου, ἄλλοι μὲν ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν τῶν ἐξαποστόλων, ἄλλοι δ' ἕνεκα τῶν συχνῶν συνοικεσίων μετὰ τῶν Ταμίλ, ἀπώλεσαν πλείστους τῶν διακριτικῶν αὐτῶν χαρακτήρων τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν ἡθῶν. Δὲν νομίζομεν περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν ὅτι μέγα πρᾶττουσι σφάλμα νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν Βέδδων ὡς φυλῆς ὀρεινῆς καὶ ἀγρίας· τὸ σφάλμα τοῦτο ἀναμφιβόλως προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι συγχέουσιν αὐτοὺς μετὰ τινων φυλῶν Ἰθαγενῶν τῆς Ἰνδικῆς. Ἡ χώρα, τὴν ὁποίαν κατοικοῦσιν, εἶνε ὑλῶδης καὶ σχετικῶς χαμηλῆ, διότι εἰς οὐδὲν σημεῖον ἀνέρχεται ἄνω τῶν 200 ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἐπίσης ἕτερον χαρακτηριστικὸν εἶνε ὅτι μόνον οἱ Βέδδαι τῶν χωρίων κατοικοῦσιν εἰς καλύβας.

Ὑπόμνημά τι περίεργον ἐπὶ τῶν Βέδδων τῆς Βατικαλόας, συνταχθὲν παρὰ τινος τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἰθαγενῶν ὑπαλλήλου ἐν τῇ νήσῳ τῆς Κεϋλάνης κατὰ τὸ 1872, ἀναφέρει ὅτι οἱ εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἰνῆκοντες γενικῶς κτίζουσι προσκαίρους κατοικίας.

Αἱ δοκοὶ τῶν καλυβῶν αὐτῶν συνδέονται διὰ τοῦ φλοιοῦ τοῦ δένδρου τοῦ ὀνομαζομένου «Χαλμίλα», ἡ δὲ στέγη αὐτῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ χόρτου. Πολλάκις ἐγκαταλείπουσι τὰς κατοικίας των ὁσάκις ἀναγ-

κασθῶσι ν' ἀπέλθωσι πρὸς ἐκζήτησιν τροφῆς καὶ ὕδατος. Οἱ Βέδδαι οὗτοι ὀνομάζονται εἰς τὴν διάλεκτον τοῦ Ταμίλ «Μα-ναλκαδοῦ» δηλ. Βέδδαι τῶν ἀμμοδῶν δασῶν καὶ «Χοδακαδοῦ». Ἡ πρώτη ὀνομασία ἀποδίδεται εἰς τοὺς κατοικοῦντας πλησίον τῶν παραλίων, οἵτινες καλλιεργοῦσι τὴν γῆν καὶ ὁμιλοῦσι τὴν γλῶσσαν τῶν Ταμίλ· ἡ ἑτέρα εἰς τοὺς νομαδικῶς βιοῦντας οἵτινες εἰσέτι διατηροῦσι τινα ἐκ τῆς ἀρχαίου αὐτῶν βαρβαρότητος. Ὁ ῥηθεὶς ἀρχηγὸς ἐπιβεβαιῶν ὅτι οἱ ἀγριώτεροι καὶ ἥττον πεπολιτισμένοι Βέδδαι, οἱ οἰκοῦντες τ' ἀπώτερα τῆς ἐπαρχίας τῆς Βιντάνης, ἀποτελοῦσι φυλὴν ἀπολύτως ἰδιαιτέραν, ὁ πληθυσμὸς τῆς ὁποίας εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπολογισθῇ.

Εἶνε λυπηρὸν ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς φυλῆς τῶν Ἰθαγενῶν ἐλήφθησαν ἀκριβῶς ἐκ τῆς χώρας, ἐνθα ἡ φυλὴ αὕτη ὄντως ὀνόματι μόνον ὑπάρχει, καὶ τῶν ὁποίων ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας προσεπάθουν ὅπως ἀποσπάσωσι τὸν γέλωτα.

Ἀπολείπεται ὅπως ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Downall ἀναφερομένου παραδείγματος ἑνὸς Βέδδα, ὅστις πεπροικισμένος ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ γελᾶν ἔδωκεν ἀφορμὴν ὅπως ἀπολήξωσιν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι γενικῶς ὅλοι οἱ Βέδδαι τῶν δασῶν ἠδύναντο νὰ γελῶσιν αὐτομάτως. Ὁ Downall διηγείται ὅτι εὗρισκόμενος εἰς ἐκδρομὴν κυνηγετικὴν πρὸ τινων ἐτῶν, ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸ κυνήγιον ἔθεσε τὸν πῖλόν του ὡς σκοπὸν ἐνώπιον ἑνὸς Βέδδα, ὅστις ἐξετέλει παρ' αὐτῷ καθήκοντα Σίκρι. Ὁ Βέδδα ἐπιτυχὼν διὰ τοῦ πρώτου τοξεύματος νὰ διατρυπήσῃ τὸν ὡς σκοπὸν τεθειμένον πῖλον, διήγειρε τοὺς σφοδροὺς γέλωτας οὐ μόνον ἀπάσης τῆς ὁμηγύρεως, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοῦ.

Τὸ συμβάν τοῦτο ἀναφερόμενον παρ' ἀνδρὸς εὐγενοῦς, τοῦ ὁποίου αἱ ἐκθέσεις εἶνε ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἀξιόπιστοι, μεγάλως τῆς ἀξίας αὐτοῦ ἀποβάλλει ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἀκριβῶν πληροφοριῶν περὶ τοῦ διαμερίσματος εἰς ὃ ἀνήκεν ὁ ῥηθεὶς

Βέδδα καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πολιτισμοῦ εἰς ὃν διετέλει. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος διήλθε χρόνον τινὰ μετὰ τῶν Ταμίλ καὶ τινων ἄλλων προσώπων ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν· Εὐκόλως κατὰ συνέπειαν δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὑπέθεσαν ὅτι ἔλαβεν ἀπλῶς μέρος εἰς τὸν κοινὸν γέλωτα. Οὕτως ὑπέθετε πράγματι καὶ ὁ Downall, ὅστις μετὰ τινὰ ἔτη διηγείται τὸ ἀπομνημόνευμα τοῦτο.

Ὁ ἀνωτέρω μνησθεὶς Latty ὠργίσθη πολὺ καὶ ἡ μορφή του ἔλαβεν ἐκφρασίην τινα δύστροπον ὅτε διὰ τοῦ βέλους διεπέρασε τὸν παρίαν κῶνα.

Τὸ δύστροπον τοῦτο παρατηρεῖται ἀληθῶς ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῶν καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς αὐτῶν· δὲν δύναται τις ὅμως νὰ θεωρήσῃ αὐτὸ ὡς συμφορὰ εἰς τὸν γαλακτῆρά των, ὄντα ἀξιοσημείωτον, ἀπ' ἐναντίας, ἕνεκα τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν διαθέσεων καὶ ἀπεικονίζοντα γενικόν τι αἶσθημα εὐχαριστήσεως διὰ τὴν διαγωγὴν των καὶ τὴν συναίσθησιν τῆς ὑπεροχῆς τῶν μᾶλλον πεπολιτισμένων γειτόνων των. Ἐπ' οὐδενὶ ἠθελον ἀνταλλάξῃ τὴν ἐν τοῖς δάσυσιν ἀγρίαν αὐτῶν ζωὴν, μετὰ μεγάλης δὲ δυσκολίας πάντοτε ἀπεφάσισαν ὅπως ἐγκαταλείψωσιν, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον χρόνον, τὰς προσφιλεῖς αὐτοῖς μοναξίας.

Μεγάλον ἐνδιαφέρον κέκτηται ἡ παρατήρησις τοῦ ἐκάστοτε ἐπὶ τοῦ πνεύματος αὐτῶν παραγομένου ἀποτελέσματος ἐκ τῆς διαδοχικῆς θέας ἐκάστου ἀντικειμένου, ὁσάκις τοῦτο κατὰ πρῶτον προσέβαλε τὸ πνεῦμά των, παρθένον εἰσέτι πάσης ἐντυπώσεως ἐκτὸς τῆς τῶν φυσικῶν φαινομένων.

Ὡδηγήθησάν ποτε ἀμοιβαίως πέντε ἐξ αὐτῶν ἀποσπασθέντες ἐκ τοῦ δάσους των. Ἡ θέα οἰκίας ἐξ ὁπτῶν κεράμων ἐπροξένησεν αὐτοῖς ἐκπληξιν· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ὄχημα ὅπερ ἀπῆντησαν τοὺς ἐνέπλησεν ἀνησυχίας καὶ φόβου, καὶ μετὰ τινος στενοχωρίας κλίνοντες πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὁ-

πως τὸ ἐξετάσωσιν, ἐκράτουν σφιγκτὰ ἐξ ἐνστίκτου τὸν πέλεκυν. Τὰς διαφόρους τροφὰς τὰς ὁποίας τοῖς προσέφερον ἄνευ διασταγμοῦ ἀπώθησαν, καὶ μετὰ μεγάλου κόπου ἠδυνήθησαν νὰ τοὺς πείσωσιν ὅπως φάγωσι βρασμένον ὀρύζιον· κατ' ἀρχὰς ἐφαίνοντο ὅτι ἐφοβοῦντο μήπως τὰ φαγητὰ ταῦτα τοὺς μεθύσωσι καὶ τοὺς παραλύσωσι, μετὰ παρέλευσιν ὅμως χρόνου τινὸς ἠγάπησαν αὐτὰ καὶ κατεβρόχιζον μεγάλης ποσότητος, ἐν ταῖς ὁποίαις προσέθετον πολὺ ἄλας, ὅπερ μεγάλως ἐξετίμων. Ἀπεφάνησαν ὅτι ἡ γεῦσις τοῦ ἁλματος ἦτο ὅλως νέα δι' αὐτοὺς καὶ ἐξεπίτηδες ἐζήτησαν, ὅτε ἐμελλον ν' ἀπέλθωσιν ἐκ νέου εἰς τὰ δάση των, νὰ τοῖς ἐπιτρέψωσιν ὅπως ἀντὶ ἄλλου τινὸς πράγματος παραλάβωσιν ἐξ αὐτοῦ ὅσον ἠδύναντο. Ἡ αὐτὴ ἐπιθυμία ἐξεδηλώθη διὰ τὸ ἄλας καὶ παρ' ἄλλων Βεδδῶν τῶν δασῶν ὁσάκις μετεφέροντο ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς ἀντικείμενον μελέτης.

Οὐ μόνον τὸν καπνὸν, τὸν ὅποιον οἱ Βεδδαὶ τῶν χωρίων κατὰ τὴν περίστασιν μεταχειρίζονται, ἐπιμόνως καὶ μετὰ καταφρονήσεως ἀπώθησαν οἱ Βεδδαὶ τῶν δασῶν διατεινόμενοι ὅτι εἶναι ἁπλᾶ «ξηρὰ φύλλα», ἀλλὰ ἀπώθησαν καὶ τινὰ ἄλλα φυτὰ νάρκωτικά ἀγαπητὰ παρὰ τοῖς Σιγκαλαίοις.

Διανοητικῶς οἱ Βεδδαὶ εὐρίσκονται εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα εἰς τὴν ὁποίαν ὀντολογικὸν δύναται νὰ κατέλθῃ. Εἶνε οὐ μόνον ἀνίκανοι ν' ἀριθμήσωσι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς ἀδυνατοῦσι νὰ ἐννοήσωσι. Λέξων διὰ νὰ ἐκφράσωσι, τὸ ἐν, δύο, τρία, στεροῦνται, οὐδὲ τοὺς δακτύλους μεταχειρίζονται ὅπως σημειώσωσι ταῦτα.

Ἡ κυριωτέρα δυσκολία, ἣτις ἀπαντᾶται εἰς τὰς παρ' αὐτῶν ζητούμενας πληροφορίας δι' αὐτοὺς τούτους, προέρχεται ἐκ τῆς ἀδεξιότητος αὐτῶν εἰς τὸν σχηματισμὸν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ των καὶ τῆς ἀπλουστάτης διανοητικῆς συνθέσεως, καὶ ἐκ τῆς παντελοῦς τοῦ μνημονικοῦ ἐλλείψεως. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ὀνομαζόμενος Κόβις, ἐξ ὅλο-

κλήρου εἶχε λητμονήσει τὰ ὀνόματα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός του, τεθνηκότων, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχεν ἴδει, ἢ μετὰ ἀγῶνα μέγαν τῆς μνήμης καὶ μακρὰν σκέψιν.

Ὁ Green ἐν τῇ ἐκθέσει του περὶ τοῦ σωφρονηστηρίου τοῦ Οὐελλικιάδα ἀναφέρει τὴν ἱστορίαν ἐνὸς Βεδδα, καταδικασθέντος εἰς θάνατον ἐνεκα φόνου, καὶ τοῦ ὁποίου ἤλαττώθη ἡ ποινὴ εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα. Ὁ κ. Green ὑπέθετε τοῦτον ὡς Βεδδαν τῶν χωρίων. Ἡμέραν τινὰ ἐν τῇ φυλακῇ ἐνόησαν ὅτι ἐγνώριζε ν' ἀριθμῇ μέχρι τῶν ἐξ. Ἐφημερίς τις τῶν ἰθαγενῶν ὀνομαζομένη «Λάνκα Νιδάνα», ἣτις ἀνέφερε τὴν δίκην, ἔλεγε τὸν φονεὺ Βεδδαν, δηλ. Ἀγριον. Ὁ δυστυχὴς εἶχεν, ὡς φαίνεται, φονεύσει, ἕτερον Βεδδαν, διότι ἐνόμιζεν ὅτι διὰ μαγείας ἐφόνευσε δύο τῶν κυνῶν του. Ἀνεγνωρίσθη ἐνοχὸς φόνου, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον ἐξητήσατο ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπισείκειαν, ἰσχυρισθὲν ὅτι ἦτο ἀμαθὴς ὡς κτῆνος.

Ἡ γνώμη αὕτη πληρέστατα ἐδικαιολογήθη ὅταν ἀκολούθως ἀπεδείχθη ὅτι μετὰ τριῶν μηνῶν ἐπιμελῇ φοίτησιν ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ σωφρονηστηρίου, δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ἢ ἐννεα γράμματα τοῦ Σιγκαλινοῦ ἁλφαβήτου καὶ ν' ἀριθμῇ μέχρι τῶν 18. Οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχε περὶ ψυχῆς, περὶ ἀνωτάτου τινὸς ὄντος, ἢ περὶ μελλούσης ζωῆς. Ἦτο πεπεισμένος ὅτι τὸ πᾶν ἐπαραιοῦτο μετὰ τὸν θάνατον· οὐδεμίαν διάκρισιν ἐποιεῖτο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν θηρίων τῶν δασῶν· τὸ μόνον δ' ὅπερ ἐθεώρει ὡς βέβαιον ἦτο ὅτι ὁ ἥλιος ἀνέτελλε τὴν πρωτὴν καὶ τὸ ἑσπέρας ἐπῆρχοντο τὰ σκότη. Εἶχεν ἀκούσει νὰ ὁμιλῶσι περὶ τινος ἀνωτέρου ὄντος ὀνομαζομένου Βαλικῆς, ἠγνόει ὅμως ἂν ἦτο Θεὸς ἢ δαίμων, πνεῦμα ἀγαθὸν ἢ κακόν. Οὐδὲν τὸ ἐφοβείτο, οὔτε τὸ παρεκάλει. Πιθανὸν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ νὰ ἐνόει τὴν προσωποποίησιν τοῦ Ἀρεως, τὸν Θεὸν Καίδαν, γνωστὸν ἐν τῇ Κεϋλάνῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κανδα-

ουάμι, ὅστις κατὰ τὸν Σιγκαλαῖον μῦθον ἐνυμφεύθη πριγκιπέσσα· τινὰ Βέδδαν ὀνομαζομένην Βάλη Ἀμμα, ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν τῆς ὁποίας οἱ Βέδδαι ἐφρόνουν ὅτι διετέλουν.

Κατὰ τινὰ ὁδὸν, δηλ. βιβλίον ἐκ φύλλων φοίνικος γεγραμμένον διὰ τοῦ ἐγγχειριδίου, ἀνήκουσαν εἰς τινὰ ἀρχηγὸν Κάνδιον, τὸ πρόσωπον τοῦτο φαίνεται ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Βισνοῦ. Τὸ βιβλίον τοῦτο, τὸ ὅποιον οὔτε χρονολογίαν φέρει, οὔτε ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἀναφέρει ὅτι ὁ περίφημος ναὸς, ὁ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Καταραγάμα Διβάλε, ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου βασιλέως τῶν Σιγκαλαίων Δουτουγεμουνοῦ, τοῦ κατακτητοῦ τῶν Ταμίλ· ὁ δὲ Δουτουγεμουνοῦ ὅστις ἐβασίλευσε κατὰ τὸ 160 ἔτος πρὸ Χριστοῦ, ἕνεκα τοῦ ἀμύγους τῆς φυλῆς τῶν Βεδδῶν, ἀνέθεσε τούτοις τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πριγκιπέσσα, τῆς ὁποίας ἡ γέννησις ἐγένετο ὡς ἐκ θαύματος, ἀνευρέθη παρὰ τῶν Βεδδῶν εἰς τινὰ κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν καὶ ὑπὸ τὴν φροντίδα τούτων ἀνετράφη. Ἀποκαταστάσης δὲ περιφήμου ἕνεκα τῆς καλλονῆς καὶ τῶν θελγῆτρων τῆς, κατέθελξε τὸν Θεὸν Σκάνδαν εἰς τὸν ὅποιον ἦτο ἀφιερωμένος ὁ ναὸς τῆς Καταραγάμας. Ὁ Θεὸς μετεμφιεσθεὶς εἰς ἀσκητὴν ἐζήτησε τὴν χεῖρά τας, ἣν ὅμως μετ' ἀγανακτήσεως ἤρνῃθη. Τότε ὁ Σκάνδας ἦλθε νὰ συμβουλευθῇ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Γανέζαν, τὸν θεὸν τῆς φρονήσεως, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ἀρωγὴν του, τὴν ὁποίαν ἀμέσως ὑπεσχέθη, καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἐλέφαντα ἐδίωκε τὴν νεάνίδα. Ἐκπληχθεὶς ἡ Βαλί Ἀμμα ἔδραμε πρὸς τὸν προσβληθέντα λατρευτὴν ὅπως τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἐκεῖνος ὅμως δὲν συγκατένευε νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ ἢ ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ γίνῃ σύζυγός του. Τώρα ἡ ὠραία παρεδέχθη τὴν πρότασιν καὶ ἀνεχώρησε μετ' αὐτοῦ· οἱ Βέδδαι ὅμως κατεδίωξαν αὐτοὺς τοξεύοντες ὅπως ἠδύναντο, ἀλλὰ ματαίως διότι τὰ βέλη ἐπιπτον ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν φυγάντων, χωρὶς οὐδὲν ὀλέθρου.

νὰ τοὺς βάλλωσιν. Ἀπ' ἐναντίας τοῦ Θεοῦ ῥίψαντος ἐν τῶν βελῶν του κατὰ τῶν Βεδδῶν, τὰ σώματα τῶν διωκτῶν κατὰ χιλιάδας ἐπιπτον ἐπὶ τῆς γῆς. Πάραυτα ὅμως, ἐπὶ τῇ παρακλήσει τῆς μελλούσης συζύγου του, ὁ Θεὸς ἐπαναλαβὼν τὴν προτέραν του μορφήν ἐπανεφέρειν αὐτοὺς εἰς τὴν ζωὴν νυμφευθεὶς μετὰ ταῦτα τὴν Βαλί Ἀμμα.

Ἐκ τῆς παραδόσεως ταύτης οὔτε λέξιν γινώσκουσιν οἱ Βέδδαι τῶν δασῶν, οἱ πλείστοι δ' αὐτῶν οὐδέποτε σχεδὸν ἤκουσαν τὸ ὄνομα τῆς προστατίδος αὐτῶν θεότητος. Διὰ δὲ τὸν δυστυχῆ κατάδικον, οὐ ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν, τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ προσωποποίησης τοῦ ἀγνώστου.

Καὶ τοι πιθανῶς ἀνῆκεν εἰς τοὺς Βέδδας τῶν χωρίων, ἐφαίνετο ὅμως ὅτι λίαν καλῶς ἐγνώριζε τὰ ἥθη καὶ τὰς ἰδέας τῶν βαρβαροτέρων Βεδδῶν τῶν δασῶν. Πιθανὸν ν' ἀνῆκε τοῖς τελευταίοις καὶ ἀκολούθως προσῆλθε τοῖς πρώτοις. Ἡ μικρὰ γνῶσις τὴν ὁποίαν εἶχε περὶ τῶν ἀριθμῶν ὀφείλεται βεβαίως εἰς τὰς προσπάθειάς τῶν ἐξαποστόλων καὶ ἄλλων ἀτόμων προσπαθούντων, ὀλίγον πρὸ τῆς καθείρξεως του, νὰ φωτίσωσι τὴν φυλὴν του. Δὲν εἶνε δίκαιον ν' ἀποδώσωμεν εἰς τοιοῦτου εἶδους ἐπῆρειαν τὴν ἐγκληματικὴν πράξιν ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐνοχοποιήθη καὶ κατεδικάσθη, ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν ἂν φυλὴ, βάρβαρος βεβαίως, πρὸ πολλοῦ δὲ χρόνου ἀπολαύουσα εὐτυχῆ καὶ πλήρη ἀτέλειαν διὰ τὰς ἐγκληματικὰς πράξεις, εἶνε ἐπιδεκτικὴ βελτιώσεως διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Δύσεως.

Ὁ ἡμέτερος Βέδδης ἐφαίνετο εἰς ἄκρον ἐπιτήδειος εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ τόξου, διότι πολλάκις τῷ συνέβη νὰ φονεύσῃ ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας δωδεκάδα δορκάδων καὶ εἰς δύο περιστάσεις ἓνα ἐλέφαντα. Ὅταν ὅμως ἠθέλησαν νὰ δοκιμάσωσι τὴν δεξιότητά αὐτοῦ ἐν τῇ φυλακῇ διὰ τῶν ἰδίων ὀπλῶν, δὲν ἐπέτυχε τοσοῦτον. Ἐδικαιολόγησε δὲ τὴν ἀδεξιότητά του ἕνεκα

τοῦ τόξου καὶ τῶν βελῶν τῶν ὁποίων τὴν χρῆσιν δὲν εἶχε συνεθίσει, ὡς ἄγνωστα αὐτῷ, καὶ ἔνεκα τῆς ἄκρας ἀδυναμίας του, προελθούσης ἀπὸ δυσεντερίαν.

Ὅτε εὐρίσκετο ἡ ἀσθένεια εἰς τὴν μεγαλειτέραν αὐτῆς ἔντασιν, ἡρνήθη πᾶν εἶδος τροφῆς, ἡ δὲ θεραπεία του κατὰ μέγα μέρος ἐπετεύχθη ἔνεκα τῆς αὐστηρᾶς αὐτοῦ ἀπυλῆς. Συνεχῶς παρεκάλει νὰ τὸν ἀφήσωσι ν' ἀπέλθῃ πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του καὶ νὰ τὸν μεταφέρωσιν ἀπὸ τὴν φυλακὴν του, ἐνθα ὑπῆρχε μεγάλη θερμότης, φῶς καὶ ἀντανάκλασις, εἰς ἕτερον μέρος ὅπου ἡδύνατο νὰ κοιμηθῇ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πρασίνων φύλλων τῶν δένδρων.

Μετὰ βραχείαν ὁμῶς κάθειρξιν, διὰ τῶν καλῶν συστάσεων τοῦ διοικητοῦ λόρδου Τόριγκτων, τῷ ἀπεδόθη ἡ προσφιλὴς αὐτῷ ἐλευθερία.

Αἱ ἀσθένειαι αἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προσβάλλουσι τοὺς Βέδδαις εἶνε ἡ δυσεντερία καὶ ὁ πυρετός, πολλάκις δὲ ἡ πρώτη ἀποβαίνει λίαν καταστρεπτική. Ὡς φάρμακα μεταχειρίζονται τὸν στρυφνὸν φλοιὸν δένδρων τινῶν, τὸν ὁποῖον συνεθίζουσι νὰ μασσῶσι καὶ νὰ θέτωσιν ἐντὸς ὕδατος μετὰ ζακχάρως μεμιγμένου, τὸ ὁποῖον κατόπιν πίνουν. Ὅταν προσβληθῶσιν ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ πίνουν ὕδωρ ζεστὸν, ὡς συνήθως πράττουσιν οἱ *Cinghalais*, δροσίζοντες οὕτω τὸ σῶμά των. Τὸ μόνον χειρουργικὸν ἐργαλεῖον τὸ ὁποῖον ἔχουσιν εἶνε ἡ σιδερεῖα ὀξεῖα αἰχμὴ τῶν βελῶν των, τὸ δὲ ἐργαλεῖον μόνον ὁ σύζυγος μεταχειρίζεται εἰς τινὰς τοκετούς.

Οἱ Βέδδαι τῶν δασῶν οὐ μόνον οὐδεμίαν τάσιν ἔχουσι πρὸς τὸν πανθεισμὸν καὶ τὴν φυσιολατρείαν, ὥς τινες συγγραφεῖς διατείνονται, ἀλλὰ φαίνονται, οὕτως εἰπεῖν, ἐστερημένοι πάσης θρησκευτικῆς ἰδέας.

Τὸ ὄνομα τοῦ Βούδα οὐδόλως γινώσκουσιν, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔννοιαν ἔχουσι τῆς θεωρίας τῆς μετεμψυχώσεως. Δὲν ἔχουσιν οὔτε ναοὺς, οὔτε ἱερεῖς, οὔτε ἐορτάς· ἡ πίστις αὐτῶν περιορίζεται εἰς τὸ

ὅτι μετὰ θάνατον θὰ γίνωσι «γιαῖκο» ἢ διάβολοι, ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει ἡ ἀναμφίβολος ταυτότης αὐτῶν μετὰ τῶν αὐτοχθόνων, περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρουσι τὰ ἀρχαῖα χρονικά τῆς Κεϋλάνης.

Ὅταν ἀποθάνῃ συγγενὴς τις, θέτουσι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐντὸς δέρματος δορκάδος, ἃν δύνανται νὰ εὕρωσιν ἀμέσως αὐτὸ, ἀκολουθῶς σκάπτουσι διὰ τῶν πελέκεων καὶ τῶν ράβδων των λάκκον εἰς τὸν ὁποῖον ἐναποθέτουσιν αὐτό· ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἀνάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἀνδρῶν, οὐδέποτε δ' αἱ γυναῖκες παρίστανται. Οὐδὲν ἕτερον θέτουσι μετὰ τοῦ σώματος ἐν τῷ τάφῳ, μετὰ τὴν κάλυψιν δ' αὐτοῦ, οὐδέποτε ἐπισκέπτονται ἐκ νέου τὸν τόπον αὐτὸν, βεβαίως ἔνεκα φόβου καὶ λύπης συνάμα. Μετὰ ταῦτα κάμνουσι προσφορὰν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτὸ τὸ γινόμενον διάβολος, ὅπως μὴ πέμψῃ τὸν πυρετὸν εἰς τοὺς ἐπιζῶντας. Ἡ προσφορὰ αὕτη συνίσταται ἀπὸ κρέας πιθήκου καὶ σαύρας, εἰς τὰ ὅποια προσθέτουσιν ὀλίγην ποσότητα μέλιτος καὶ τινὰς ῥίζας· ἀφοῦ δὲ ψήσωσι ταῦτα ὁ πρεσβύτερος τῆς οἰκογενείας ἐπιλέγει τὸ ῥητὸν «δέξασθε, ὦ τεθνηκότες, τὴν προσφορὰν ταύτην ὡς τροφήν»· ἀκολουθῶς διανέμει αὐτὴν εἰς τὴν ὁμήγυριν καὶ εἰς ἑαυτὸν, ἕκαστος δὲ τρώγει τὸ μερίδιόν του.

Ἡδύνατό τις ἴσως ν' ἀνέυρῃ ἐν τῇ συνηθείᾳ ταύτῃ τὰ πρῶτα σπέρματα θρησκείας τινός· διότι ἔχει βεβαίως ἰδιόζουσαν ἐθνολογικὴν σημασίαν ἃν, ὡς τινες διατείνονται, ὁ ἀπλούστερος ἀρχέγονος τύπος τῆς θρησκείας συνίστατο εἰς τὴν ἐξευμένισιν τῶν προγονικῶν πνευμάτων.

Ἡ ἠθικὴ τῶν Βεδδῶν εἶνε, ὡς δύναται τις παρ' αὐτῶν νὰ ἐλπίζῃ, τοσοῦτον στοιχειώδης, ὅσον δύνανται νὰ τὴν ἐννοήσωσι πνεύματα στερούμενα σκέψεως, τὰ ὅποια οὔτε ὁ νόμος οὔτε ἡ πεῖρα κανονίζει. Δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι οὐδέποτε δικαιούται τις νὰ λάβῃ ἐκεῖνο ὅπερ δὲν τῷ ἀνήκει, νὰ κτυπήσῃ τὸν ὁμοῖόν του ἢ νὰ εἴπῃ τι μὴ ἀληθές. Ἡ πολυγαμία καὶ ἡ πολυανδρία, ἣτις εἰσέτι ὑφίσταται κατὰ τι-

να βαθμὸν παρὰ τοῖς ὁμόροις των Σιγκαλίοις, τοῖς εἶνε παντελῶς ἄγνωστος. Ὁ γάμος ὁμῶς ἐπιτρέπεται μεταξὺ ἀδελφῶν καὶ θυγατέρων, οὐδέποτε δὲ μετὰ τῆς πρωτοτόκου ἀδελφῆς· ἀξιοπαρατήρητος εἶνε, ἐν πάσῃ περιστάσει, ἡ σταθερότης αὐτῶν πρὸς τὰς συζύγους των καὶ ἡ πρὸς τὰ τέκνα των στοργή. Ἡ συνήθεια τοῦ γάμου μεταξὺ ἀδελφῶν δὲν ἐπαυσε εἰσέτι, ὡς ὑπέθεσεν ὁ *Baily*, παρὰ τοῖς Βεδδαῖς τῆς Βατέννης· διότι κατὰ τὸ 1872 ὑφίστατο παράδειγμα ὁ Βανίγια, ὅστις εἶχεν νυμφευθῇ τὴν ἀδελφὴν του Λάττιν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ἡλικίας εἴκοσιν ἐτῶν καὶ εἶχε τέκνον. Οὐδεὶς ἐκτὸς τοῦ Βανίγια, μὴδὲ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐξαιρουμένου, δὲν ἐδικαιούτο νὰ πλησιάσῃ τὴν μητέρα ἢ τὸ τέκνον ἢ νὰ τοῖς παρέξῃ τροφήν.

Ὁ γάμος τελεῖται ἄνευ οὐδεμιᾶς ἱεροτελεστίας ἐκτὸς τῆς παροχῆς τροφῶν τινῶν εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς νύμφης. Οὐδὲν δικαίωμα ἐκλογῆς τοῦ συζύγου ἐπιφυλάττεται τῇ νύμφῃ, καὶ κατὰ τοῦτο ὡς καὶ τινὰ ἄλλα, ἡ ὑποταγὴ τῆς γυναικὸς εἶνε τελεία. Οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ἡ γυνὴ ἀρχηγὸς οἰκογενείας, δὲν ἐπιτρέπεται δ' εἰς αὐτὴν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἱεροτελεστείαν τὴν συνοδεύουσαν τὴν προσφορὰν εἰς τὰ ἀποθανόντα πνεύματα.

Ὁ πρεσβύτερος τῶν Βεδδῶν ἀπολαύει σεβασμοῦ πατριαρχικοῦ, ὅταν συμβάν τι θέσῃ εἰς συνάφειαν ἄλλα ἄτομα παρὰ τὰ μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας· ὅλοι ὁμῶς οἱ ἄλλοι θεωροῦνται ἴσοι καὶ αἱ φυλετικαὶ διαφοραὶ ἀγνοοῦνται.

Οἱ Κάνδιοι γενικῶς ἀναγνωρίζουσιν ὅτι ὅλοι οἱ Βεδδαὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν βασιλικὴν φυλὴν, προτιθέμενοι δὲ ὅτι εἶχον οὗτοι συνήθειαν, ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν βασιλέα, νὰ μεταχειρίζωνται πρὸς αὐτὸν τὸν τίτλον, ἐν ἀχρηστίᾳ σήμερον πεσόντα, τοῦ Χοῦρα, δηλ. ἐξάδελφς, προσφώνησιν τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο πρὸς τὸν συγγραφέα τοῦ ἄρθρου τούτου συνομιλοῦντες μετ' αὐτοῦ.

Ἡ γλῶσσά των χρήζει μεγάλης συζητήσεως· Δυστυχῶς δὲν ἔχει χαρακτηρᾶς γρα-

πτοῦς, ἔνεκα δὲ τοῦ λίαν περιορισμένου ὀνοματολογίου τῆς, τοῦ περιέχοντος μόνον τὰς στοιχειωδεστάτας ἰδέας, καὶ τῆς δυσκολίας τοῦ συγκοινωνῆσαι μὲ λαὸν τοσοῦτον παραδόξως ἄφυη, τὰ ἀποτελέσματα δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν οὔτε τόσο πειστικὰ οὔτε τόσο εὐχάριστα. Αἱ ἐπὶ τῶν ἡ δεισιδαίμονες παραδόσεις δεικνύουσιν ὁμοιότητας πρὸς τὰς τῶν ἀρχαιοτάτων λαῶν εἶνε ὁμῶς εἰς ἄκρον δύσκολοι νὰ μεταφρασθῶσι καὶ τὸ ἀντικείμενόν των, ὡς καὶ ἡ ἀκριβὴς αὐτῶν σημασία μένουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄσαφῃ. Ὁ κατάλογος τῶν κυρίων ὀνομάτων των, περιέχει ὀνόματα, ὡς παρετήρησε ὁ *Baily*, ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Σιγκαλίοις· τὰ ὀνόματα ὁμῶς τῆς ὑπερχούσης φυλῆς ὡς καὶ εἰς κατωτάτης εἶνε μίγμα τι συγκεχυμένον. Ἀλλὰ ἐξ αὐτῶν εἶνε ὀνόματα κοινὰ παρὰ τοῖς Ταμίλ, μέγας δ' ἀριθμὸς αὐτῶν εἶνε ὅλως ἄγνωστα εἰς τοὺς Σιγκαλίους καὶ Ταμίλ, μεταξὺ δ' αὐτῶν εὐρίσκονται τινὰ κοινὰ ἐν Βεγγάλῃ καὶ ἀνήκουσιν εἰς Ἰνδικὰς θεότητας ἢ εἰς πρόσωπα ἀναφερόμενα εἰς τὰς Πουράνας.

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε, ὅτι εἰς ὅλον τὸ λεξικολόγιον αὐτῶν δὲν ὑπάρχουσι στοιχεῖα καθαρῶς δρασθιανὰ καὶ οὐδεμίαν ὁμοιότητα δεικνύει πρὸς τὴν γλῶσσαν τὴν λαλουμένην παρὰ τῶν Γιάκα τοῦ ἀνατολικοῦ Νεπόλ. Εὐρίσκεται σποράδην ὁμοιότης τις μεταξὺ λέξεως βεδδικῆς καὶ τῆς ἀντιστοίχου τῆς αὐτῆς ἰδέας εἰς τὰ νεώτερα ἰδιώματα τῶν Ταμίλ, Μαλαίων καὶ τελεγκοῦ· ἀλλ' αἱ περιστάσεις καθ' αἷς εἶνε δυνατὴ ἡ σύγκρισις εἶνε τόσο σπάνια, ὥστε αἱ φαινόμενα αὐταὶ ὁμοιότητες δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς καθαρῶς τυχαῖαι.

Τὰ σημεῖα τῆς γραμματικῆς συνθέσεως ὀλίγον συμβάλλουσι πρὸς δικαιολόγησιν συμπεράσματος σχετικῆς τινος φιλολογικῆς ἀξίας, ἐκ τῆς ἐρεῦνης δὲ τῶν λέξεων τῶν ἀπαρτιζουσῶν τὸ θεμελιώδες καὶ τὸ ἀναγκαιότατον μέρος γλώσσης τινὸς οὐδὲν συμπέρασμα εἰδικὸν δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ.

Μετόφρασις Δ. Δ. Κερεστετζοπούλου.